

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

του **Π. ΠΟΥΛΙΟΠΟΥΛΟΥ**

(Απόσπασμα από άρθρο που δημοσιεύθηκε στον ΣΠΑΡΤΑΚΟ, φύλ. 2, Φλεβάρης 1928)

III. □ Για το εθνικό ζήτημα

1. Η νέα δίωξη του κομμουνισμού και του εργατικού κινήματος γενικά, που εγκαινιάστηκε από την μοναρχοφιλελεύθερη κυβέρνηση με αφορμή την πολιτική για το εθνικό ζήτημα, η οποία ψηφίστηκε στο Έκτακτο Συνέδριο του Νοέμβρη 1924 και επικυρώθηκε από το 3ο Τακτικό Συνέδριο του ΚΚΕ, έθεσε μπρός στην Αντιπολίτευση το ερώτημα μήπως μια συζήτηση των επίμαχων σημείων ταχτικής θα έδινε τυχόν όπλα στην αντιδραστική Δικαιοσύνη. Γι' αυτό πολύ σωστά η Αντιπολίτευση, όταν ξέσπασε η δίωξη, κράτησε τη γνωστή της στάση μέσα και έξω από την Βουλή.

2. Η εξέλιξη των διώξεων έδειξε ότι η αντίδραση χωρίς καμιά διάκριση διαφωνιών ταχτικής, εξαπολύει το διωγμό της ενάντια σε όλους του κομμουνιστές, δηλαδή σε όλους όσοι στην Ελλάδα παραδέχονται σήμερα και θεωρούν καθήκον τους να διακηρύξουν τις διεθνιστικές αρχές του κομμουνισμού. Στην πρώτη γραμμή των φυλακισμένων, εξόριστων και καταδιωκομένων είναι δεκάδες αντιπολιτευόμενοι σύντροφοι. Παράλληλα μ' αυτά, άρχισε μια νέα συκοφαντική εκστρατεία στο «Ριζοσπάστη» ενάντια στην Αντιπολίτευση με

το ταπεινό μέσο της διαστρέβλωσης των γνώμών της για το εθνικό ζήτημα, που σκοπό έχει να μειώσει την αναμφισβήτητη επίδραση, την οποία εξασκεί επάνω σε όλα τα μέλη του κόμματος, η τίμια στάση των καταδιωκόμενων συντρόφων της Αντιπολίτευσης (π.χ. ο ισχυρισμός πως τάχα η Αντιπολίτευση χαρακτήρισε την πολιτική του κόμματος «κομιτατζήδικη», και άλλα παρόμοια). Τα δύο αυτά γεγονότα κάνουν επιταχτική την ανάγκη για την Αντιπολίτευση να καθορίσει οριστικά και ξεκάθαρα την επίσημη της θέση για το εθνικό ζήτημα στην Ελλάδα.

3. Ορθά το Έκτακτο Συνέδριο του Νοέμβρη 1924 διακήρυξε, για πρώτη φορά στην Ελλάδα, την βασική αρχή του κομμουνισμού στο εθνικό ζήτημα, που ενσαρκώνεται στην υπεράσπιση του δικαιώματος των εθνοτήτων να αυτοδιατεθούν μέχρι και του αποχωρισμού και στο συνδυασμό της πάλης για το δικαίωμα αυτό με τον αγώνα για την προλεταριακή επανάσταση, που είναι ο μοναδικός δρόμος για την λύση του εθνικού ζητήματος. Το Συνέδριο ορθά επίσης υπόδειξε την ανάγκη και για το ΚΚ της Ελλάδας να εφαρμόσει τις αρχές αυτές και να υπερασπίσει το δικαίωμα αυτό σχετικά με την μακεδονική μειονότητα. Από την άποψη αυτή η απόφαση του Συνεδρίου διατηρεί όλο της το κύρος για κάθε έλληνα κομμουνιστή.

4. Τα συνθήματα του 1924 «Ενιαία και ανεξάρτητη Μακεδονία», «Ενιαία και ανεξάρτητη Θράκη» είναι συνθήματα ταχτικής. Βασισμένα στην προαναφερόμενη διεθνιστική αρχή του κομμουνισμού τα δύο αυτά συνθήματα ποτέ δεν είχαν, ούτε μπορούσαν να έχουν, έννοια χωριστική (σεπαρατιστική), δηλαδή την έννοια ότι το ΚΚΕ αποφάσισε να οργανώσει στις περιφέρειες εκείνες συνομοσία και εξέγερση, για να τις «αποσπάσει εκ της Ελληνικής επικράτειας». Τα Κομμουνιστικά Κόμματα σε όλες τις χώρες του κόσμου σαν προλεταριακά κόμματα, δεν ενδιαφέρονται για την οργάνωση τέτοιων συνομοσιών, παρά προετοιμάζουνε συστηματικά την κοινωνική επανάσταση για την ανατροπή της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και την εγκαθίδρυση του Σοσιαλισμού.

Προς το σκοπό αυτής της μεταβολής συντείνει και η πολιτική των κομμουνιστών στο εθνικό ζήτημα. Στρέφει την αγανάκτηση των εθνικώς καταπιεζομένων, από τον εθνικιστικό στον αντικαπιταλιστικό δρόμο -που είναι ο μοναδικός για την αποτίναξη κάθε ζυγού, εθνικού, κοινωνικού, πνευματικού- διαπαιδαγωγεί έμπρακτα τις εργαζόμενες μάζες με διεθνιστικό πνεύμα, και έτσι αποδειχεται ο μόνος συνεπής υποστηρικτής του δικαιώματος της εθνικής αυτοδιάθεσης, το οποίο στα χείλη της αστικής διπλωματίας είναι ένα αισχρό ψέμα.

5. Η ταχτική, την οποία εκφράζουν τα συνθήματα του 1924 «Ενιαία και ανεξάρτητη Μακεδονία», «Ενιαία και ανεξάρτητη Θράκη», βασίστηκε σε ορισμένη εκτίμηση των επαναστατικών δυνάμεων της Βαλκανικής, όπως αυτή είχε γίνει από τις μέχρι τότε

Συνδιασκέψεις της Βαλκανικής Κομμουνιστικής Ομοσπονδίας (5η, 6η, 7η), και πιο συγκεκριμένα, συνδυαζότανε με την οργάνωση της εργατοαγροτικής επανάστασης στη Βουλγαρία, που νικήθηκε από την φασιστική τρομοκρατία.

Η συζήτηση γύρω από την ταχτική της ΒΚΟ και ειδικά του ΚΚ Βουλγαρίας στη συγκεκριμένη εκείνη περίοδο -με την οποία ταχτική συνδέονται αναπόσπαστα και τα δύο συνθήματα του εθνικού- μπορεί και πρέπει να γίνει μέσα στα ΚΚ της Βαλκανικής, με το σκοπό να διαπιστωθούν τα τυχόν λάθη και να βγουν όλα τα διδάγματα της πείρας για το μέλλον. Για μια τέτοια συζήτηση το Προεδρείο της ΒΚΟ πρέπει να δώσει τα σχετικά υλικά με όλες φυσικά τις αναγκαίες συνωμοτικές προφυλάξεις.

6. Αδιάφορα όμως με τη θέση που παίρνει κανείς απέναντι στο ιστορικό αυτό ζήτημα, είναι αδιαμφισβήτητο, ότι τα δυο συνθήματα «Ενιαία και ανεξάρτητη Μακεδονία», «Ενιαία και ανεξάρτητη Θράκη» δεν μπορούν σήμερα ούτε καν ως «προπαγανδιστικά» να ρίχνονται από το ΚΚΕ, γιατί έρχονται σε αντίθεση με τον ολοφάνερο συσχετισμό των δυνάμεων, όπως αυτός διαμορφώθηκε κυρίως από τις βασικές μεταβολές που έγιναν μέσα στον μακεδονικό εθνικό επαναστατικό παράγοντα (έλλειψη εθνικοεπαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα, γενική υποχώρηση του εθνικοεπαναστατικού κινήματος, μετατροπή των αυτονομιστικών οργανώσεων σε όργανα του Ιταλικού φασισμού, εξολόθρευση φεντεραλιστών) , καθώς επίσης και από τις τεράστιες εθνολογικές μεταβολές που έγιναν με την αθρόα εγκατάσταση ελλήνων προσφύγων στη Μακεδονία και στην Θράκη.

Επομένως τα συνθήματα, που το 3ο Τακτικό Συνέδριο τα διατήρησε απλώς ως «προπαγανδιστικά», όχι μόνον δεν έχουνε καμιά «προπαγανδιστική» αξία για το πρόγραμμα το κομμουνιστικό, αλλά και ζημιώνουνε τον επαναστατικό αγώνα του Ελληνικού προλεταριάτου. Αντί να διαπαιδαγωγούνε διεθνιστικά τις εργαζόμενες μάζες στην Ελλάδα συσκοτίζουνε τη συνείδηση τους με την μεγάλη σύγχυση που προκαλούνε, σύγχυση που αντικαθρεφτίζεται στο χάος αντιλήψεων που εξαρχής επικράτησε και επικρατεί ακόμα για το εθνικό εξαιτίας των συνθημάτων αυτών ανάμεσα και στους συνειδητότερους ακόμη προλετάρειους και κομμουνιστές. (Διαδοχικές αντιφάσεις στο κεντρικό δημοσιογραφικό όργανο του κόμματος - βαβυλωνία στις αγορεύσεις των βουλευτών που εξευτέλισε τον κομμουνισμό, εξωφρενικοί χαρακτηρισμοί των "λενινιστών" του Πολ. Γραφείου για την τελευταία δυναμιτιστική απόπειρα των βουλγάρων φασιστών που στιγματίστηκε από την «Ουμανιτέ»: «Οι τελευταίες ανατινάξεις με βόμβες... είναι εκδηλώσεις σποραδικές... της αγανάκτησης του μακεδονικού λαού. Είναι απόπειρες ... δια την αποτίναξη του εθνικού ζυγού που βαρύνει το μακεδονικό λαό»!!! «Ριζοσπάστης» 30 Σεπτεμβρίου 1927, κύριο άρθρο).

7. Η Αντιπολίτευση του ΚΚΕ θεωρεί επιταχτικό καθήκον για τους αντιπολιτευόμενους συντρόφους που κατηγορούνται, καθώς και για κάθε οπαδό της, να υπερασπίσουν αποφασιστικά την διεθνιστική πολιτική του κομμουνισμού από όλες τις συκοφαντικές κατηγορίες. Επίσης οφείλουνε χωρίς δισταγμό να στηλιτεύσουνε την εξεθνιστική πολιτική, την οποία με «εκούσιες» και ακούσιες μεταναστεύσεις του δυστυχισμένου μακεδονικού λαού εφάρμοσε η ελληνική μπουρζουαζία από κοινού με την βουλγαρική και σερβική, χρησιμοποιώντας για όργανα τα άλλα δυστυχισμένα θύματα της σωβινιστικής της πάλι μικρασιατικής πολεμικής περιπέτειας. Και οφείλουν να διακηρύξουνε με όλη τους την δύναμη ότι πολύ μακριά από το να λύουνε τέτοιες μέθοδοι το μακεδονικό ζήτημα, απεναντίας το περιπλέκουνε ακόμη περισσότερο και διαιωνίζουνε τις αιτίες νέων καταστρεφτικών πολέμων.

Ο μόνος τρόπος για την οριστική λύση του ζητήματος αυτού είναι ο συμμαχικός αγώνας όλων των καταπιεζόμενων εθνότητων και των προσφύγων με τις εργατικές και αγροτικές μάζες των βαλκανικών χωρών για την εγκαθίδρυση της Βαλκανικής Ομοσπονδίας των Εργατοαγροτικών Δημοκρατιών, όπου και μόνον είναι δυνατόν ο μακεδονικός λαός να αποκτήσει την πλήρη του εθνική αυτοδιάθεση, μέχρι και του κρατικού του διαχωρισμού, αν τέτοια είναι η θέληση του.

Πρότυπο ζωντανό παράδειγμα τέτοιας λύσης του εθνικού ζητήματος στέκει μπροστά σε όλο τον κόσμο η Ένωση των Σοσιαλιστικών Σοβιετικών Δημοκρατιών...

Π. ΠΟΥΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

(από το «ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ - ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ του ΚΚΕ – Κείμενα 1928» σελ. 88-89)